

Je kan niet leven zonder hem

Anna Todd bij Boekerij:

AFTER

Hier begint alles

Je kan niet leven zonder hem

Hij hoort bij jou

Voor altijd

Before

Anna Todd

After

#2 Je kan niet leven
zonder hem

Eerste druk 2015
Vijftiende druk 2020

ISBN 978-90-225-9050-8
ISBN 978-94-023-0360-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *After We Collided*
Vertaling: Maren Mostert
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, naar een omslag van Simon & Schuster US
Omslagbeeld: Voltage Pictures
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 by Anna Todd
All rights reserved.

This edition published by arrangement with the original publisher, Gallery Books, a division of Simon & Schuster, Inc., New York

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan iedereen die het leest,
met liefde en dankbaarheid.

Lieve lezers,

WE ZIJN TERUG! Met een waanzinnig vervolg op de eerste film uit 2019! Dankzij jullie! Het is echt te gek wat er allemaal is gebeurd sinds de film verscheen: jullie hebben hem tot een gigantisch succes gemaakt en het werd een hit waar niemand omheen kon! Dat bleef niet onopgemerkt: hij werd bekroond met een belangrijke publieksprijs, de People's Choice Award. En dat is niet het enige, want jullie hebben massaal gestemd, waardoor de film maar liefst drie Teen Choice Awards ontving! Ik kan me geen betere fans wensen.

De nieuwe film over Hessa's belevenissen is gebaseerd op het tweede deel van de serie: *Je kan niet leven zonder hem*. We waren heel blij met jullie feedback op de eerste film en hebben daar veel aan gehad bij de verfilming van deel twee. Ik hoop dat jullie hem net zo goed vinden als het boek (of in ieder geval bijna net zo goed :P). Weet dat jullie als *After*-familie een speciaal plekje in mijn hart hebben en ik kijk er heel erg naar uit om dit avontuur samen met jullie te gaan beleven als dit tweede deel in de bioscopen te zien is. Ik kan niet wachten ;)

Bedankt voor alles en als blijk van waardering heb ik een nieuw hoofdstuk geschreven waar velen van jullie om hebben gevraagd <3 Maar pas op: voor degenen die de serie nog niet helemaal hebben gelezen is dit bonushoofdstuk absoluut een spoiler. Alle andere fans: veel leesplezier!

Anna

Proloog

Hardin

Ik voel niets van de koude straat onder me, noch van de sneeuw die op me neerwarrelt. Het enige wat ik voel is een stekende pijn in mijn borst, alsof mijn hart is uitgerukt. Machteloos blijf ik op mijn knieën zitten en ik kijk Tessa en Zed na, die het parkeerterrein af rijden.

Deze pijn had ik nooit voor mogelijk gehouden, zelfs niet in mijn nachtmerries. De scherpe, allesoverheersende pijn van verlies... Ik had er alleen over gehoord. Ik had immers niemand van wie ik zo intens hield en had ook de behoefte nooit gevoeld om iemand voor mezelf te hebben, laat staan om me helemaal te verliezen in een ander. De paniek, de angst om haar kwijt te raken had ik dan ook niet zien aankomen. Ik verwachtte dat het heel simpel zou zijn: ik zou haar neuken, mijn geld vangen en ik zou Zed voor schut zetten, meer niet. Maar zo is het niet gegaan. In plaats daarvan vond het blonde meisje in haar lange rok, dat dwangmatig eindeloze *to do*-lijstjes maakte, haar weg recht naar mijn hart. En voor ik het wist was ik als een blok voor haar gevallen. Zo verliefd was ik nog nooit geweest. Maar ik besefte pas hoeveel ik van haar hield toen ik moest overgeven in de wastafel nadat ik mijn geflipte vrienden het bewijs liet zien van haar geschonden onschuld. Ik vond het verschrikkelijk, ik haatte mezelf. Toch ging ik ermee door.

Ik won de weddenschap, maar verloor de enige die me ooit gelukkig had gemaakt. En daarmee ook het beetje goedheid dat ze in mij naar boven had gehaald.

Terwijl de sneeuw langzaam smelt en mijn kleren nat worden vervloek ik mijn vader omdat ik mijn verslaving van hem heb. Ik verwijt mijn moeder dat ze veel te lang bij hem is gebleven en samen met hem

zo'n monster als ik op de wereld heeft gezet. Ik wil Tessa ook de schuld geven omdat ze een vriendelijk gesprekje met me begon, waarna ik geobsedeerd raakte. Eigenlijk wil ik iedereen de schuld geven behalve mezelf.

Maar dat zou niet eerlijk zijn, want ik heb er zelf een puinhoop van gemaakt, niemand anders. Ik heb het moois dat we hadden verwoest.

Ik zal er echter alles aan doen om het recht te zetten en mijn fouten goed te maken.

Waar gaat ze nu naartoe? Zal ik haar ooit nog zien?

1

Tessa

‘Het duurde langer dan een maand,’ zeg ik snikkend terwijl Zed uitlegt hoe de weddenschap begon. Ik ben misselijk en doe mijn ogen dicht om een beetje tot mezelf te komen.

‘Dat weet ik. Hardin kwam steeds met smoesjes en vroeg om meer tijd. Hij verlaagde het bedrag dat hij zou krijgen. Het was nogal vreemd. We dachten dat hij geobsedeerd was en per se wilde winnen – om iets te bewijzen of zo – maar nu pas snap ik het.’ Even houdt hij zijn mond en hij kijkt me onderzoekend aan. ‘Hij had het nergens anders meer over. En die ene keer toen ik je meevroeg naar de film, ging hij uit z’n dak. Nadat hij jou had afgezet vloog hij me bijna aan en zei dat ik je met rust moest laten. Maar ik nam het niet serieus omdat ik dacht dat hij dronken was.’

‘Heeft hij... heeft hij het wel eens over de rivier gehad? En de andere dingen?’ Ik hou mijn adem in zodra ik zijn medelijdende blik zie. ‘O mijn god.’ Ik sla mijn handen voor mijn gezicht.

‘Hij heeft ons alles verteld. Ik bedoel écht alles,’ zegt hij zacht.

Ik hou mijn mond en zet mijn telefoon uit, die sinds ik bij de bar wegging aan één stuk door overgaat. Hoe haalt hij het in zijn hoofd om me steeds te bellen?

‘In welke studentenflat woon je nu?’ vraagt Zed als we de campus naderen.

‘Ik woon niet meer op de campus. Hardin en ik...’ Ik kan het maar moeilijk over mijn lippen krijgen. ‘Hij drong erop aan dat ik bij hem kwam wonen. Een week geleden ben ik bij hem ingetrokken.’

‘Heeft hij je dat echt gevraagd?’ Zed lijkt verbijsterd.

‘Ja. Hij is zo... zo...’ stamel ik, niet in staat om een passend woord te vinden voor zijn wreedheid.

‘Ik wist niet dat het zo ver ging tussen jullie. Ik dacht dat hij wel weer de bekende Hardin zou zijn, met elke avond een andere meid, als we het bewijs eenmaal hadden gezien. Maar dat was niet zo, hij verdween. Daarna hebben we hem nauwelijks gezien, behalve laatst toen hij ’s avonds opdook in de haven en Jace en mij waarschuwde niets aan jou te vertellen. Hij bood Jace een belachelijk bedrag om zijn mond te houden.’

‘Geld?’ vraag ik hem. Wat een laffe streek! Met elke walgelijke onthulling wordt het benauwder in Zeds auto.

‘Ja. Jace moest erom lachen en beloofde te zwijgen als het graf.’

‘Maar jullie hielden je niet aan je woord?’ vraag ik, denkend aan Hardins bebloede knokkels en Zeds toegetakelde gezicht.

‘Zo ging het niet helemaal. Ik zei tegen hem dat ik het je zou vertellen als hij het niet zelf zou doen. Dat stond hem natuurlijk niet aan.’ Hij wuift met een hand. ‘Misschien is het een geruststelling voor je: ik denk dat hij echt van je houdt.’

‘Dat is niet zo. En als het wel zo is, maakt het nu niets meer uit,’ zeg ik en ik leun met mijn hoofd tegen het zijraampje.

Elke kus, elke aanraking heeft Hardin met zijn vrienden gedeeld. Elk intiem moment is vastgelegd. Alles bleek een leugen te zijn.

‘Zullen we naar mij gaan? Ik wil je niet dwingen, ik bedoel er ook niets mee. Je kunt op de bank slapen en net zo lang blijven tot je alles op een rijtje hebt gezet,’ biedt hij aan.

‘Nee, dank je. Maar mag ik wel je telefoon even lenen? Ik moet Landon bellen.’

Zed knikt naar de telefoon op het dashboard en even vraag ik me af hoe alles zou zijn gegaan als ik Zed niet had afgewezen en er niet met Hardin vandoor was gegaan na het vuurwerk. Dan was alles heel anders gelopen en had ik nooit zulke stomme dingen gedaan.

Landon neemt snel op en zoals ik al verwachtte, zegt hij dat ik kan komen. Ik heb hem nog niet verteld wat er is gebeurd, maar hij is altijd vriendelijk en gastvrij. Na het telefoontje geef ik Zed het adres van Landon en tijdens de rest van de rit zegt hij niet zo veel meer.

‘Hardin zal wel kwaad zijn omdat ik je niet naar hem heb gebracht,’ zegt hij uiteindelijk.

‘Ik zou wel sorry willen zeggen omdat ik de oorzaak ben van dit gedoe... Maar jullie hebben het er zelf naar gemaakt,’ flap ik eruit. Toch heb ik een beetje met Zed te doen, want ik denk dat hij niet zulke

kwade bedoelingen had als Hardin. Mijn wonden zijn echter te vers om erover na te denken.

‘Dat weet ik. Als je iets nodig hebt kun je altijd bellen,’ biedt hij aan en ik geef hem een knikje voordat ik het portier opendoe en uitstap.

Mijn adem laat wolkjes achter in de koude buitenlucht maar ik voel de kou niet. Ik voel helemaal niets.

Landon is mijn enige vriend. Helaas woont hij in het huis van Hardins vader, wat nogal ironisch is.

‘Kom. Het sneeuwt,’ zegt Landon en hij trekt me naar binnen. ‘Waar is je jas?’ vraagt hij met een speels plagende blik. Maar als ik in de verlichte gang stap krimpt hij ineen. ‘Wat is er gebeurd? Wat heeft hij gedaan?’

We lopen naar de woonkamer en ik kijk vlug om me heen, in de hoop dat Ken en Karen niet beneden zijn. ‘Is het zo duidelijk?’ Ik wrijf de tranen uit mijn ogen.

Landon trekt me in zijn armen en ik begin weer te huilen. Ik ben zo moe dat ik niet eens meer de kracht heb om te snikken. Dat stadium ben ik voorbij.

Nu loopt Landon weg om een glas water voor me te halen. ‘Ga maar naar je kamer,’ zegt hij.

Ik pers er een glimlach uit en ga naar boven. Maar daar leidt een vreemde impuls me naar Hardins oude kamer, waar de pijn nog heftiger terugkomt, en ik ga snel naar mijn eigen kamer. Wanneer ik de deur opendoe word ik overvallen door herinneringen aan die nacht dat ik Hardin in zijn slaap hoorde schreeuwen en ik naar hem toe ging. Met een ongemakkelijk gevoel ga ik op het bed in ‘mijn’ kamer zitten zonder te weten wat ik moet doen.

Even later komt Landon binnen en hij gaat naast me zitten, op een gepaste afstand om zijn bezorgdheid te laten zien en me tegelijkertijd in mijn waarde te laten, wat hem kenmerkt.

‘Wil je erover praten?’ vraagt hij vriendelijk.

Ik knik. Hoewel het vertellen van het hele verhaal misschien nog pijnlijker is dan het moment waarop ik erachter kwam, zal het me ook opluchten. Bovendien is het een troost dat er ten minste één persoon is die al die tijd niets van de weddenschap en mijn vernedering afgwist.

Landon hoort mijn verhaal zwijgend aan en ik kan er niet achter komen wat het met hem doet. Wat vindt hij van zijn stiefbroer? Of

van mij? Maar als ik alles heb verteld vliegt hij boos overeind.

‘Ongelooflijk! Wat bezielde hem in godsnaam! Ik dacht dat hij wat... fatsoenlijker was geworden en dan doet hij dit! Hij is knettergek. En dat hij juist jón zoiets heeft aangedaan. Waarom maakt hij het enige waardevolle dat hij heeft kapot?’

Plotseling houdt hij zijn mond en kijkt opzij. Dan hoor ik het ook: voetstappen van iemand die met zware laarzen de trap op stormt.

‘Dat is ’m,’ constateren we tegelijkertijd en even voel ik de neiging om me op het toilet op te sluiten.

Met een ernstig gezicht kijkt Landon me aan. ‘Wil je met hem praten?’

Ik schud mijn hoofd en meteen loopt Landon naar de deur. Op dat moment hoor ik Hardin roepen en zijn kwade stem gaat dwars door me heen.

‘Tessa!’

Voordat Landon kans ziet de deur dicht te doen stormt Hardin naar binnen. Hij blijft midden in de kamer staan en ik kom overeind.

‘Tessa, godzijdank ben je hier.’ Met een zucht haalt hij zijn handen door zijn haar.

Overvallen door verdriet en pijn kijk ik weg van hem en ik tuur naar de muur.

‘Tessa, lieverd, je moet naar me luisteren. Alsjeblieft.’

Zonder te reageren loop ik op hem af en heel even verschijnt er een sprankje hoop in zijn ogen, dat meteen weer verdwijnt als ik hem voorbijloop. *Net goed!*

‘Luister alsjeblieft,’ smeekt hij.

Maar ik schud mijn hoofd en ga bij Landon staan. ‘Nee, ik praat niet meer met jou. Nooit meer!’ bijt ik hem toe.

‘Dat meen je toch niet!’ Hij komt dichterbij.

‘Blijf van me af!’ schreeuw ik als hij mijn arm vastpakt.

Landon komt tussenbeide en legt een hand op de schouder van zijn stiefbroer. ‘Je moet echt weggaan, Hardin.’

Met opeengeklemd kaken kijkt Hardin van Landon naar mij. ‘Ga weg, Landon,’ waarschuwt hij.

Maar Landon blijft staan. Ik ken Hardin goed genoeg om te weten dat hij zich afvraagt of het de moeite waard is om Landon voor mijn ogen een paar klappen te verkopen.

Het lijkt erop dat hij dit keer verstandig is en hij ademt diep in.

‘Geef ons een momentje, alsjeblieft,’ zegt hij terwijl hij rustig probeert te blijven.

Nu kijkt Landon me vragend aan en ik maak hem met mijn blik duidelijk dat ik het niet wil. ‘Ze wil niet met je praten.’

‘Heb het lef niet om mij te vertellen wat ze wil!’ schreeuwt Hardin en hij slaat met een vuist tegen de muur.

Ik spring naar achteren en begin weer te huilen. Niet nu, niet nu, herhaal ik als een mantra in mezelf, om mijn emoties te beheersen.

‘Wegwezen, Hardin.’ Landon verheft zijn stem en plotseling staan Ken en Karen in de deuropening.

Ook dat nog. Ik had hier nooit moeten komen...

‘Wat is hier verdomme aan de hand?’ vraagt Ken, maar niemand geeft antwoord.

Karen kijkt me bezorgd en meelevend aan en Ken herhaalt zijn vraag.

Hardin kijkt zijn vader boos aan. ‘Ik wil met Tessa praten maar Landon doet moeilijk. Hij moet zich erbuiten houden!’

Dan kijkt Ken van Landon naar mij. ‘Wat heb je gedaan, Hardin?’ Zijn stem klinkt niet langer bezorgd maar... boos? Ik kan hem niet goed peilen.

‘Niets! Verdomme!’ Hardin zwaait met zijn armen.

‘Hij heeft alles verpest en nu kan Tessa nergens naartoe,’ beweert Landon.

Ik wil reageren maar weet niet wat ik kan zeggen.

‘Ze kan naar huis. Daar hoort ze, met mij,’ snauwt Hardin.

‘Hardin heeft al die tijd een smerig spelletje gespeeld met Tessa – hij heeft verschrikkelijke dingen uitgehaald met haar!’ legt Landon uit, waarna Karen diep zucht en naar me toe loopt.

Ik krimp ineen, zo naakt en kwetsbaar heb ik me nooit eerder gevoeld. Ik wilde helemaal niet dat Ken en Karen het te weten zouden komen. Maar veel maakt het niet uit, want na vanavond zullen ze me niet meer zien.

‘Wil je met Hardin mee?’ vraagt Ken me, mijn negatieve gedachten onderbrekend.

Murw van de hele toestand schud ik mijn hoofd.

‘Ik ga niet weg zonder jou,’ bijt Hardin me toe. Hij loopt op me af, maar ik deins naar achteren.

‘Ik denk dat je moet gaan, Hardin,’ zegt Ken tot mijn verbazing.

‘Pardon?’ Nu kleurt Hardins gezicht dieprood, zo kwaad is hij. ‘Je mag blij zijn dat ik naar jou toe kom, althans, naar jouw huis. En jij hebt het lef om me eruit te gooien?’

‘Ik ben ook blij dat we weer contact hebben, maar nu moet je gaan,’ zegt Ken kalm.

Opnieuw zwaait Hardin verontwaardigd met zijn armen. ‘Dit is echt bullshit. Wat betekent zij in godsnaam voor je?’

Ken kijkt van zijn zoon naar mij. ‘Wat je haar ook hebt geflikt, ik hoop dat je beseft dat je haar nu kwijt bent. Jullie relatie was het enige lichtpuntje in je leven. Was het je dat waard?’ zegt hij, waarna hij naar de grond staart.

Of het de schok van Kens harde woorden is of dat zijn woede is gezakt weet ik niet, maar Hardin zwijgt, kijkt even naar mij en loopt daarna de kamer uit. We luisteren allemaal hoe hij met regelmatige stappen de trap afloopt.

Wanneer de dreun van de voordeur door het stille huis klinkt kijk ik Ken aan en begin te snikken. ‘Het spijt me. Ik kan beter ook gaan. Het was niet mijn bedoeling om hier voor problemen te zorgen.’

‘Nee, je kunt blijven zo lang je wilt. Je bent altijd welkom,’ zegt Ken, en hij en Karen omhelzen me om beurten.

‘Ik wilde echt niet tussen jullie in komen,’ zeg ik. Ik voel me schuldig omdat Ken zijn zoon de deur heeft gewezen.

Karen pakt mijn hand en geeft er een kneepje in en Ken kijkt me wat geërgerd en tegelijk bezorgd aan. ‘Tessa, ik hou van Hardin. Maar we weten allebei dat ik zonder jou helemaal geen contact met hem had gehad.’

2

Tessa

Ik bleef lang onder de douche staan in de hoop dat het warme water me op de een of andere manier zou troosten en de vernedering zou wegspoelen. Maar het ontspande me niet. Er is waarschijnlijk niets wat mijn pijn kan verzachten en het lijkt alsof die nooit zal verdwijnen, als iets wat ik altijd met me mee zal dragen.

‘Ik voel me schuldig over de muur. Ik heb aangeboden de schade te vergoeden, maar Ken wil er niets van weten,’ vertel ik Landon terwijl ik mijn natte haren borstel.

‘Maak je daar nou maar geen zorgen om, je hebt al meer dan genoeg aan je hoofd.’ Fronsend wrijft hij over mijn rug.

‘Ik begrijp echt niet hoe mijn leven zo’n dieptepunt heeft kunnen bereiken.’ Om de blik van mijn beste vriend te ontwijken staar ik voor me uit. ‘Drie maanden geleden was er geen vuiltje aan de lucht. Ik was met Noah, die me zoiets nooit zou hebben geflikt. Het contact met mijn moeder was goed en ik had een aardig beeld van wat ik wilde met mijn leven. Nu heb ik niets meer, letterlijk niets. Ik weet niet eens of ik mijn stage nog kan afmaken, want Hardin werkt daar ook. Misschien maakt hij me wel zwart bij Christian Vance, zodat ik word ontslagen.’ Ik pak mijn hoofdkussen van het bed en knijp er heel hard in. ‘Hij heeft niets te verliezen, ik wel. Hij heeft me alles ontnomen en ik kon niets doen. Voordat ik hem kende was mijn leven zo simpel en helder, alles lag vast. Nu... na hem... is er... alleen leegte.’

Met grote ogen kijkt Landon me aan. ‘Tessa, je moet niet met je stage stoppen. Hij heeft je al meer dan genoeg afgenomen. Laat dit er niet ook nog eens bij komen, alsjeblieft,’ zegt hij bijna smekend. ‘Het voordeel van je leven na Hardin is dat je er zelf van kunt maken wat je wilt. Je kunt opnieuw beginnen.’

Ik weet dat hij gelijk heeft. Was het maar zo eenvoudig. Alles heeft iets met Hardin te maken, zelfs de kleur van mijn auto. Hij werd de spil in mijn leven, hij hield alles bij elkaar. Nu hij er niet meer is, zit ik midden in de puinhoop.

Als ik wat rustiger ben geworden en Landon een weifelend knikje geef, glimlacht hij naar me en zegt: 'Je kunt beter gaan slapen.' Hij omhelst me en loopt naar de deur.

'Denk je dat het ooit overgaat?' vraag ik en hij draait zich om.

'Wat?'

'De pijn,' fluister ik.

'Dat durf ik niet te zeggen. Maar ik denk van wel. De tijd heelt bijna alle wonden,' antwoordt hij en hij lacht geruststellend. Maar de frons op zijn voorhoofd zegt me dat hij er niet zeker van is.

Of de tijd mijn wonden zal helen weet ik niet. Maar ik weet wel dat ik het niet overleef als dat niet zo is.

Hard maar toch beleefd, zoals je van Landon verwacht, dwingt hij me de volgende ochtend uit bed te komen en naar mijn stage te gaan. Ik schrijf een briefje voor Ken en Karen om nog een keer mijn excuses aan te bieden voor het gat dat Hardin in de muur heeft geslagen. In de auto is Landon wat stilletjes en hij kijkt voortdurend naar mij om me bemoedigend toe te lachen of me wijze woorden mee te geven. Toch blijf ik me rot voelen.

Als we het parkeerterrein op rijden komen er ineens herinneringen naar boven: van Hardin die op zijn knieën in de sneeuw zit en Zeds verhaal over de weddenschap. Vlug haal ik mijn auto van het slot en duik naar binnen, op de vlucht voor de snijdende kou. Zodra ik mezelf in de achteruitkijkspiegel zie, schrik ik. Mijn ogen zijn nog steeds rood van het huilen en ik heb donkere wallen die ook nog eens opgezet zijn, wat mijn horrorlook compleet maakt. Het is duidelijk dat ik meer make-up nodig heb dan ik dacht.

De Walmart is de enige winkel die op dit uur open is. Gelukkig zit er een in de buurt en ik koop alle make-up die nodig is om te verbergen hoe beroerd ik me voel. Maar ik ben te moe en te somber om iets van mijn uiterlijk te maken, dus ik denk niet dat ik er nu beter uitzie.

Het bewijs daarvan: ik arriveer bij Vance en als ik binnenkom hapt Kimberly naar lucht. Ik doe mijn best om naar haar te lachen, maar ze springt op van achter haar bureau.

‘Gaaf het wel goed met je, Tessa? Schat?’ vraagt ze me bijna hysterisch.

Zwakjes haal ik mijn schouders op. ‘Zie ik er zo belabberd uit?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ liegt ze. ‘Je ziet er alleen...’

‘Ik zie er uitgeput uit. En zo voel ik me ook. Ik heb te lang gestudeerd,’ leg ik uit.

Ze knikt en lacht begripvol, maar ik voel haar blik in mijn rug priemen terwijl we door de gang naar mijn kamer lopen. Daarna lijkt de dag eindeloos en de uren kruipen voorbij tot meneer Vance tegen het middaguur op mijn deur klopt.

‘Goedemiddag, Tessa,’ begroet hij me lachend.

‘Goedemiddag,’ breng ik moeizaam uit.

‘Ik wilde mijn gezicht even laten zien en je laten weten dat ik onder de indruk ben van je werk tot nu toe.’ Hij grinnikt. ‘Je doet het zelfs beter en je bent nauwkeuriger dan de meeste medewerkers.’

‘Bedankt. Dat betekent veel voor me,’ zeg ik en meteen hoor ik een stemmetje in mijn hoofd dat me eraan herinnert dat ik deze stage alleen heb gekregen omdat Hardin een goed woordje voor me heeft gedaan.

‘Om die reden wil ik je dan ook uitnodigen voor een conferentie in Seattle komend weekend. Meestal zijn dit soort dingen nogal saai, maar dit keer gaat het over digitaal publiceren, het schrijverschap van de toekomst. Je ontmoet er collega’s en de lezingen zullen leerzaam zijn. Over een paar maanden open ik een nieuw kantoor in Seattle en ik heb wat afspraken staan.’ Hij glimlacht naar me. ‘Wat vind je ervan? Het is geheel op kosten van de zaak en we vertrekken vrijdag. Hardin is ook welkom als hij met je mee wil; niet voor de conferentie maar voor een gezellig uitstapje naar Seattle,’ zegt hij met een blik van verstandhouding.

Als hij wist wat er zich tussen Hardin en mij heeft afgespeeld...

‘Het lijkt me heel leuk om mee te gaan. Bedankt voor de uitnodiging!’ Ik kan mijn enthousiasme niet bedwingen, zo opgelucht ben ik dat me eindelijk iets goeds overkomt.

‘Mooi! Ik zal het aan Kimberly doorgeven, dan kan zij je verder informeren en je uitleggen hoe je de kosten kunt declareren en...’ Hij praat maar door en mijn gedachten dwalen af.

Het vooruitzicht van de conferentie verzacht mijn verdriet een beetje. In Seattle ben ik in ieder geval even weg van Hardin, maar de

plaats herinnert me tegelijkertijd ook pijnlijk aan zijn voorstel om er een keer samen heen te gaan. Hij heeft elk aspect van mijn leven besmet, inclusief de hele staat Washington. Plotseling komen de muren op me af en krijg ik het benauwd.

‘Gaaf het wel?’ vraagt meneer Vance en hij kijkt me bezorgd aan.

‘Ja, hoor. Ik heb alleen nog niets gegeten en ik heb vannacht slecht geslapen.’

‘Ga dan maar lekker naar huis. Daar kun je je werk afmaken,’ biedt hij aan.

‘Het gaat wel.’

‘Nee, ga nou maar naar huis. We hebben geen geld voor een ambulance. En we kunnen het wel even zonder je stellen,’ verzekert hij me met een wuivend handgebaar, waarna hij weg beent.

Ik pak mijn spullen, bekijk mezelf in de spiegel op het damestoilet – ik zie er nog steeds verschrikkelijk uit – en loop naar de lift als Kimberly me roept.

‘Ga je naar huis?’ vraagt ze met een knikje. ‘Ik waarschuw je maar vast, want Hardin is in een slechte bui.’

‘Hoe weet jij dat?’

‘Hij schold me net uit aan de telefoon omdat ik hem niet wilde doorverbinden met jou.’ Ze glimlacht. ‘Hij belt om de haverklap, maar als je hem zou willen spreken had je je telefoon wel aangezet, lijkt me.’

‘Dank je,’ zeg ik, dankbaar omdat ze zo opmerzaam is en aan mijn privacy denkt. Als ik Hardin aan de telefoon zou hebben, zou de pijn alleen maar erger worden.

Met moeite weet ik mijn auto te bereiken zonder weer in tranen uit te barsten. Als ik even geen afleiding heb word ik overvallen door nare gedachten en pijnlijke herinneringen. Al helemaal wanneer ik de vijftien gemiste oproepen en tien sms’jes van Hardin op mijn telefoon zie. Ik besluit ze niet te lezen.

Nadat ik moed heb verzameld om naar huis te rijden bel ik eerst mijn moeder, iets waar ik erg tegen opzie.

Ze neemt meteen op. ‘Hallo?’

‘Mam,’ zeg ik snikkend. Het woord klinkt vreemd uit mijn mond maar ik heb de troostende woorden van mijn moeder nodig.

‘Wat heeft hij gedaan?’

Iedereen in mijn omgeving reageert op dezelfde manier en het is me duidelijk dat mijn familie en vrienden al die tijd al wisten hoe

slecht Hardin was, iedereen behalve ik.

‘Ik... Hij...’ Ik kan de juiste woorden niet vinden. ‘Is het goed dat ik naar huis kom, alleen voor vandaag?’ vraag ik haar.

‘Natuurlijk, Tessa. Ik zie je over een paar uur wel verschijnen.’ Dan hangt ze op.

Haar reactie valt me mee, maar is niet zo hartelijk als ik had gehoopt. Leek ze maar wat meer op Karen, die altijd lief is en anderen accepteert ondanks hun tekortkomingen. Kon ze voor deze ene keer maar wat zachter zijn zodat ik de troost voel die je van je moeder verwacht, van een liefhebbende moeder.

Voordat ik invoeg op de snelweg zet ik mijn telefoon weer uit zodat ik de sms’jes van Hardin niet alsnog met mijn stomme kop ga lezen.

3

Tessa

De weg naar mijn ouderlijk huis is vertrouwd en ik kan er bij wijze van spreken met mijn ogen dicht naartoe rijden. Onderweg sta ik mezelf toe alles eruit te gooien en omdat niemand me kan horen schreeuw ik zo hard als ik kan tot ik schor ben. Toch heb ik niet het gevoel dat het helpt, ik wil alleen maar huilen en in het niets verdwijnen. Kon ik mijn leven maar terugspoelen naar mijn eerste studiedag. Dan had ik het goede advies van mijn moeder opgevolgd en een andere kamer genomen. Mijn moeder was bang voor de slechte invloed van Steph. Als we toen hadden geweten dat die roekeloze jongen met de krullen het probleem zou zijn... Dat hij mijn leven tot de grond toe zou afbreken en zijn vrienden ervan zou laten meegenieten...

De rit naar huis duurt normaal gesproken twee uur, maar met alles wat ik aan mijn hoofd heb lijkt het veel langer te duren. De laatste keer dat ik naar huis ging was aan het begin van mijn studie. Als ik het niet had uitgemaakt met Noah was ik veel vaker naar huis gegaan. Ik doe mijn best om mijn blik op de weg te houden wanneer ik langs zijn huis rijd.

Zodra ik onze oprit op rijd en mijn auto heb geparkeerd spring ik eruit. Maar als ik voor de deur sta weet ik niet zeker of ik zal kloppen of zomaar naar binnen zal lopen. Dat laatste voelt gek genoeg niet gepast. Wat is er toch veel gebeurd sinds ik mijn ouderlijk huis verliet om te gaan studeren.

Uiteindelijk besluit ik toch om door te lopen en ik zie mijn moeder in de woonkamer bij de leren bank staan. Ze heeft zich zwaar opge maakt en draagt een jurkje met hoge hakken. Het ziet er allemaal nog hetzelfde uit: onberispelijk schoon en opgeruimd. Het lijkt alleen klei-

ner dan ik me herinner. Maar dat kan komen doordat ik Kens grote huis gewend ben. Het huis van mijn moeder ziet er vanbuiten dan wel klein en niet zo aantrekkelijk uit, maar binnen is het mooi ingericht. Mijn moeder heeft altijd haar best gedaan om haar slechte huwelijk te maskeren met een stijlvol en fris gedecoreerd huis, vrolijke kleuren, kleurige bloemen en altijd zorgvuldig schoongepoetst. Ook nadat mijn vader haar verliet bleef ze dit doen, waarschijnlijk omdat het inmiddels een gewoonte was geworden. Het is aangenaam warm in de woonkamer en ik ruik de vertrouwde geur van kaneel. Mijn moeder houdt van geurkaarsen en in elke kamer staat er een. Bij de deur trek ik mijn schoenen uit want ik weet dat ze absoluut geen sneeuw op haar gepolijste houten vloer wil.

‘Wil je koffie, Theresa?’ vraagt ze voordat ze me omhelst.

Ik heb mijn cafeïneverslaving van mijn moeder en ik glimlach even om deze gelijkenis. ‘Ja, graag.’

Vlug loop ik achter haar aan naar de keuken en ik ga aan de kleine tafel zitten, niet wetend hoe ik het gesprek moet beginnen.

‘Ga je me nog vertellen wat er is gebeurd?’ vraagt ze op de man af.

Voor ik haar antwoord geef adem ik diep in en neem een slokje koffie. ‘Hardin en ik zijn uit elkaar.’

Haar gezicht toont geen emotie. ‘Waarom?’

‘Omdat hij anders is dan ik dacht,’ antwoord ik. Ik leg mijn handen om de hete mok koffie in een poging mezelf af te leiden van het verdriet dat me overvalt, en om me te wapenen tegen de reactie van mijn moeder.

‘Hoe dacht je dan dat hij was?’

‘Ik dacht dat hij van me hield.’ Iets anders heb ik nooit gedacht.

‘En nu denk je dat het niet zo is?’

‘Ik weet het zeker.’

‘En waarom weet je het zo zeker?’ vraagt ze afstandelijk.

‘Omdat ik hem vertrouwde en hij me op een verschrikkelijke manier heeft belazerd.’ De details laat ik bewust achterwege omdat ik de vreemde neiging heb Hardin in bescherming te nemen tegen het oordeel van mijn moeder. Tegelijkertijd vervloek ik mezelf omdat ik zo stom ben rekening met hem te houden, terwijl hij dit andersom absoluut niet zou doen.

‘Had je dat niet kunnen bedenken voordat je met hem ging samenwonen?’

'Ja, ik had het kunnen weten. Ga je gang, vertel me maar hoe dom ik ben geweest en dat je me hebt gewaarschuwd.'

'Ik heb je inderdaad gewaarschuwd voor dat soort jongens. Je kunt beter uit de buurt blijven van mannen zoals hij en je vader. Ik ben blij dat het voorbij is voordat je de rest van je leven aan hem vastzit. Mensen maken fouten, Tessa.' Ze neemt een slokje koffie en er blijft roze lipstick op de mok achter. 'Ik weet zeker dat hij het je zal vergeven.'

'Wie?'

'Noah, natuurlijk.'

Onvoorstelbaar! Ze snapt er echt niets van. Ik wil alleen maar mijn verhaal kwijt en een beetje troost van haar, dat ze me pusht om terug te gaan naar Noah is wel het laatste waar ik behoefte aan heb. Ik sta op en kijk naar haar. Daarna kijk ik de keuken rond. *Ze meent het! Dat kan toch niet waar zijn?* 'Dat het nu uit is met Hardin wil niet zeggen dat ik weer iets met Noah begin,' bijt ik haar toe.

'Hoezo niet? Tessa, je zou blij moeten zijn dat hij je nog een kans geeft.'

'Wát? Kun je erover ophouden? Ik ben niet aan een nieuwe relatie toe, en al helemaal niet met Noah.' Vanbinnen vreet ik me op en ik kan mijn haren wel uit mijn hoofd trekken, en die van haar.

'Waarom niet met Noah? Hoe kun je zo over hem praten? Hij is altijd lief tegen je geweest, jullie waren als kinderen al goed bevriend.'

Met een zucht ga ik weer zitten. 'Dat weet ik, mam. Ik geef veel om Noah, maar niet op die manier.'

'Je weet niet waar je het over hebt.' Ze staat op en spoelt haar koffie door de gootsteen. 'Liefde is niet altijd het belangrijkste, Theresa. Stabiliteit en zekerheid zijn minstens zo belangrijk.'

'Ik ben pas achttien,' verzucht ik. Ik moet er niet aan denken om iets met een jongen te hebben van wie ik niet hou, alleen omdat hij me stabiliteit zou bieden. Daarvoor kan ik zelf wel zorgen. Ik heb iemand nodig die van me houdt.

'Je bent bijna negentien. En als je nu niet het zekere voor het onzekere neemt, wil straks niemand je meer. Ga nu je make-up fatsoeneren want Noah kan elk moment voor de deur staan,' kondigt ze aan en ze loopt de keuken uit.

Ik had het kunnen weten, voor troost hoef ik niet bij mijn moeder aan te kloppen. Ik had nog beter de hele dag in mijn auto kunnen blijven om wat slaap in te halen.